

Vánoční hvězdička

Marta Knauerová

 C PRESS

Vánoční hvězdička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová

Vánoční hvězdička – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ HVĚZDIČKA

Text © Marta Knauerová, 2020
Illustrations © Atila Vörös, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3278-4

ISBN e-knihy 978-80-264-3380-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

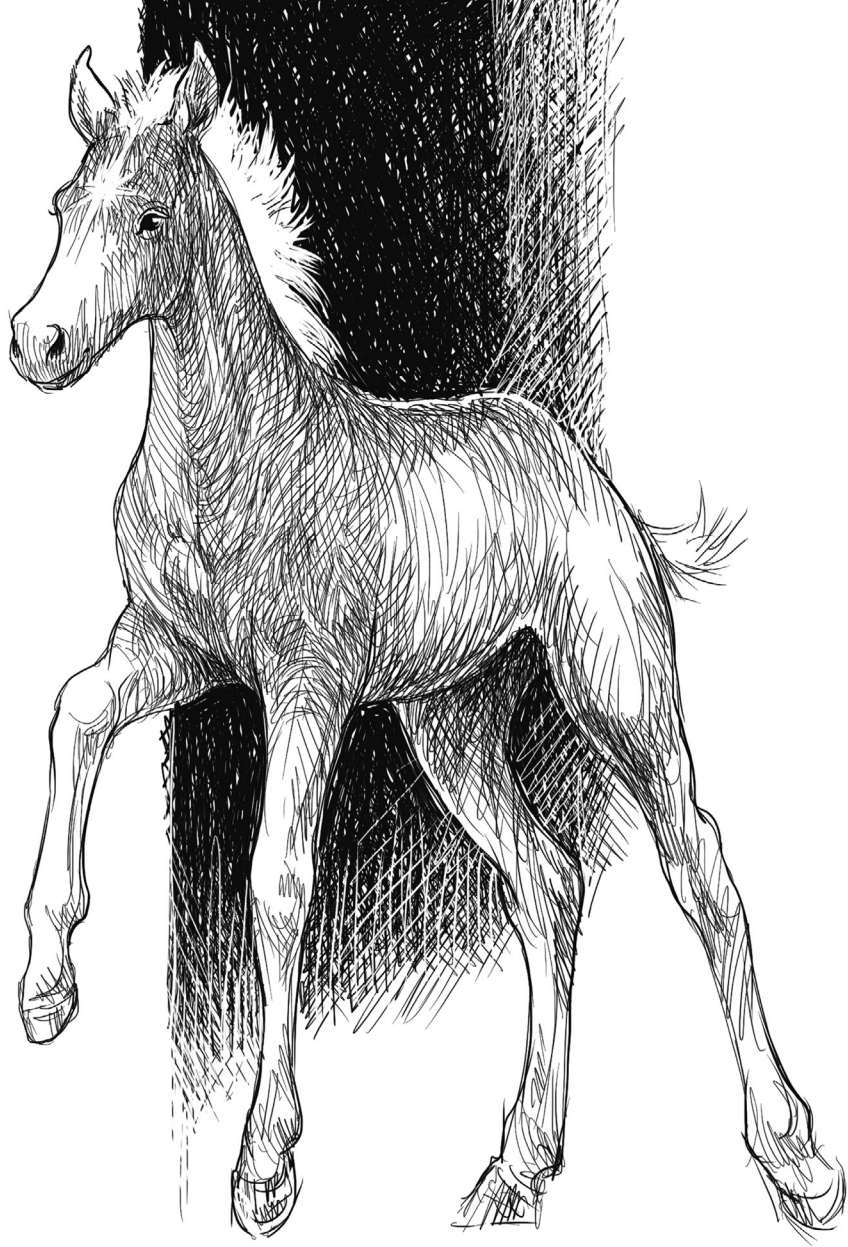
ISBN e-knihy 978-80-264-3381-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

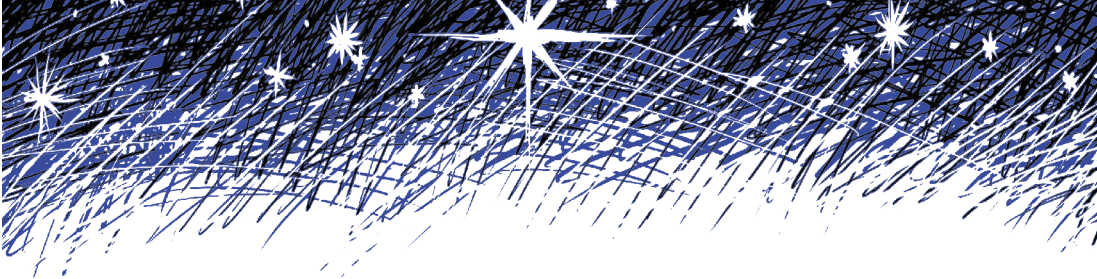
ISBN e-knihy 978-80-264-3379-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

VÁNOČNÍ HVĚZDIČKA

Marta Knauerová

Jeden z nejhezčích pohledů na svět
je pohled ze hřbetu koně...

Ela, Bela, Izabela

Ela, Bela, nebo chcete-li Izabela, to jsou nejméně 3 holčičky v jedné. Jenže kdo se v nich má vyznat? Ta první je pořád ta malá maminčina holčička s blondatými vlásky. Ta druhá je naopak už dost velká na to, aby některé věci zvládla úplně sama. A ta třetí, ta je něco mezi tím. To je naše Ela. Naše Elinka.

Svátek slaví 11. dubna, ale celým jménem Izabela jí neříká nikdo. Ani paní učitelka ne. Holky ve třídě jí v jednu chvíli začaly říkat dokonce „Izo“. To když si myslely, že by snad přece jen mohla být v jejich bááječné holčičí partě. „Iza je super jméno pro modelku,“ tvrdily jí. A na modelky si hrály holky pořád. Kromě Ely a její kamarádky Helenky. Tyhle dvě prostě do každodenního předvádění šatů a šatiček, tašek a taštiček nějak nezapadaly. Helenka se ale parádila docela ráda, a tak na tom u holek byla přece jen o něco líp než Ela.

Jsem holka od koní, a ne žádná modelka!

Ela měla nejradši tričko, džíny a tenisky. A dobře věděla proč. Na statek V Kopcích, kde bydlela, vedla dlouhá lipová alej. Když bylo hezky, chodila ze školy domů pěšky nebo jezdila na kole. Když bylo ošklivo nebo sněhu po kolena jako teď, vozili ji rodiče, děda Lojzík nebo kdokoli, kdo měl právě cestu ze statku či na statek. To byla jediná změna. Jinak bylo pro Elu každé ráno ve škole stejné. „Elo! To nemyslíš vážně!“ vztekaly se na ni holky, jakmile se objevila. „Ty už máš zase džíny a tričko? To si nemůžeš vzít něco jiného? Alespoň obden. Takhle je to s tebou strašná nuda!“ „Já jsem holka od koní, a ne žádná modelka!“ odsekla Ela. A bylo to. Vyletěla z jejich naparáděné party dřív, než bys řekl švec! „Ještě že mám ty koně,“ povzdechla si. „A to těšení.“

Každým dnem se jim mělo totiž na statku narodit nové hříbátko. Její hříbátko!

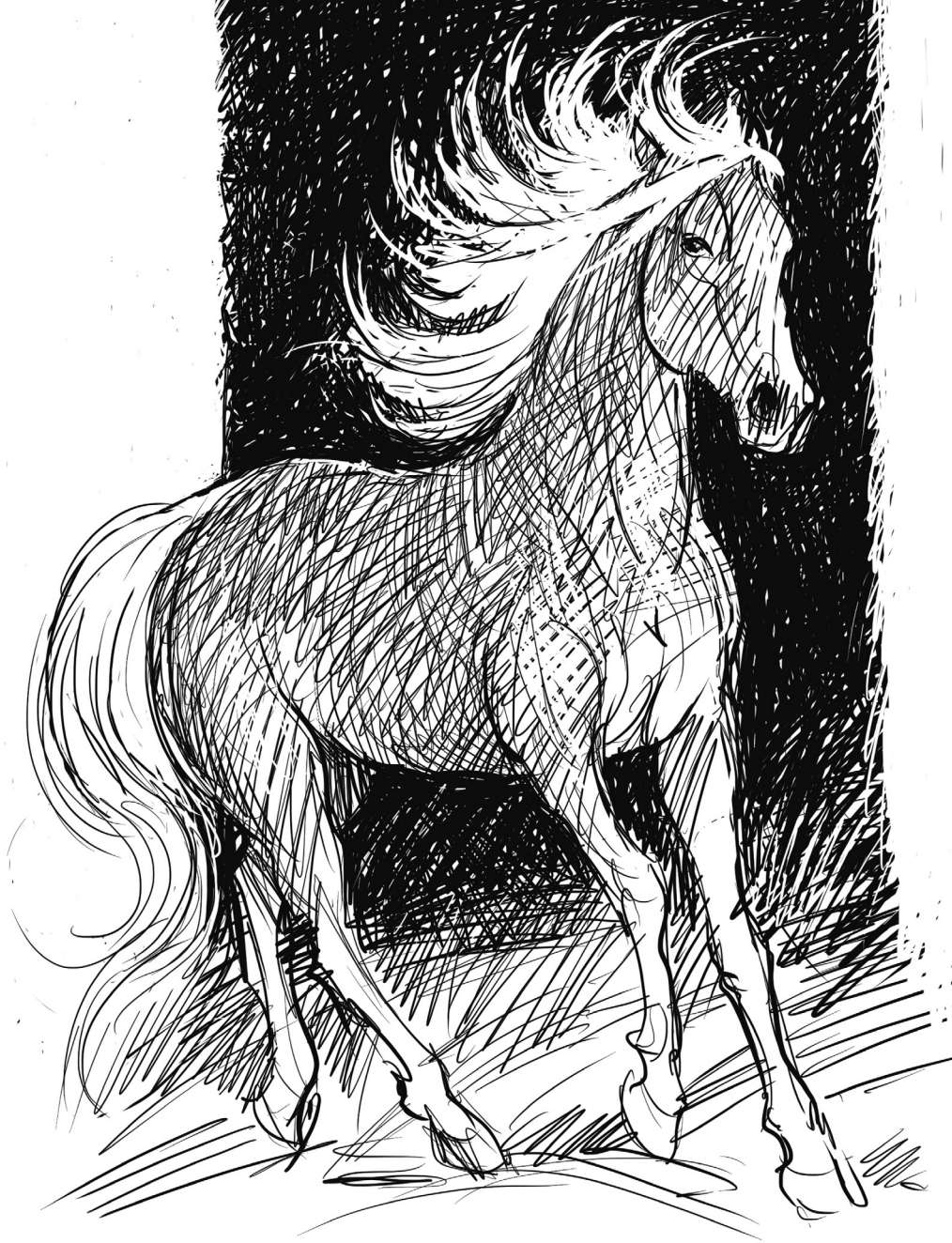
Ela koně miluje. Nade všechno! Aby taky ne! Vždyť její děda chová na statku ty nejkrásnější koně na světě. A každý den učí Elu, jak těm koním rozumět, jak se o ně starat, jak je krmit, ošetřovat, a hlavně jak je má mít ráda. To poslední, to už umí Ela na jedničku. Jenže holkám ve škole tohle vyprávět nemůže. Ty by praskly smíchy.

Když se o velké přestávce bavily, co by si přály od Ježíška, Ela radši mlčela. Byly to samé česací hlavy, sady malovátek, kabelky, počítače, mobily... Nic z toho, co by si přála Ela. „Asi jsem divná,“ říkala si pro sebe. Když na ni pak přišla řada, chvíli váhala, co má říct. „Vymyslím si nějakou blbinu,“ říkala si, „a snad už mi dají pokoj.“ Pak se ale nadechla a řekla pravdu: „Já bych si přála jezdeckou helmu a nové čištění na koně.“ Holky se neudržely a vyprskly smíchy. „Tak tomu říkám super dárky!“ ušklíbla se Klára a narazila si na hlavu pytlík od svačiny. „Mám novou helmu, mám novou helmu...“ pitvořila se a holky se smály. Vtom se nad nimi rozdrnčel zvonek a Ela rychle vběhla do třídy. Byla zachráněná. Alespoň pro tentokrát.

0 zlatých koních

„Jsou to koňské víly,“ říkával děda pokaždé, když mluvil o svých koních. A měl pravdu. Jako jediný široko daleko choval pod horami plemeno hra-
běcích koní, koní Kinských. Těm se pro jejich zvláštní a krásné zbarvení říká izabela. Nebo také palomino. Jejich srst je zlatožlutá, medová. Hřívu a ocas mají téměř bílé, stejně jako kopyta. A na slunci? Na slunci vypadají, jako by byli zlatí. „Jsem největší boháč na světě,“ pyšnil se často a rád děda. „Mám celé stádo zlatých koní.“ A právě podle nich, podle dědových krásných izabel, dostala své jméno i Ela – Ela, Bela, Iza-
bela. Když ještě žila babička Tonička, byla jediná, která na ni volala Belo nebo Belinko. To už je ale dávno. Babičku Toničku zná Ela jen z fotek a z dědova hezkého vyprávění.

Koně jsou stejně nejlepší

Ela se na příchod nového hříbátka chystala od chvíle, kdy jí děda prozradil, že Hvězda je březí. Když byla malá, myslela si, že klisna má tak velké břicho proto, že v něm spí hříbátko, kterému se nechce vstávat. Teď už ví, že se takové klisně narodí hříbě až za 11 měsíců. „A dědo,“ zeptala se zvědavě Ela, „proč je hříbě v břiše tak dlouho? Vždyť je tam skoro celý rok.“ „Na to je jednoduchá odpověď,“ řekl děda. „A ty na ni určitě přijdeš sama. Řekni mi, co dělá takové miminko, když se narodí?“

Ela nemusela dlouho přemýšlet. Kamarádce Helence se nedávno narodil bratříček Péťa, a tak to věděla naprosto přesně. „Leží a brečí. A když nebrečí, tak spí. Mezitím jí, pije, čurá a kaká a pak zase leží a brečí.“ „No, pěkně jsi to vyjmenovala,“ smál se děda. „Ale vlastně máš pravdu.“

„A teď mi řekni, co dělá hříbě, když se narodí?“ Ela se zamyslela.

„Nejdřív chvíli leží,“ začala pomalu s odpovědí. „Pak vyskočí na nohy a trochu se motá. Dává pozor, aby neupadlo, protože má ještě slabé a taky hróózně dlouhé nohy. Pak pije od mámy mlíčko a zkouší chroupat seno. A když je venku hezky, jde s maminkou ven na procházku. Ve výběhu běhá, nejdřív pomalu, všechno si prohlíží a ke všemu čichá. Pak začne poskakovat, vykopává nožkama do vzduchu a raduje se, že může lítat venku,“ skončila svou dlouhou řeč Ela.

„Jsi dobrá pozorovatelka,“ pochválil ji děda. „Takže už víš, proč musí být hříbě v mámině břiše tak dlouho?“ „Aby bylo větší?“ zeptala se Ela. „To ani ne,“ zavrtěl hlavou děda. „Spíš potřebuje čas na to, aby mu zesílily kosti a svaly. Aby mohlo hned po porodu vyskočit na nohy a samo se z mámina vemínka napít. Aby mohlo hned běhat a starat se samo o sebe. A to lidské miminko rozhodně nedokáže!“

„Koně jsou stejně nejlepší, vid' dědo?“ řekla Ela a děda jí dal za pravdu. Jako už tolikrát.

Barevné hádanky

Všechno, co se týkalo koní, se Ela učila ráda. A učila se rychle. Osm základních barev koní znala už jako malá holčička. Když ji děda z barev zkoušel, odříkávala, jako když bičem mrská: „Ryzák, hnědák, plavák, vraník, bělouš, strakoš, albín...“ Pak se nadechla a zanotovala: „A nakonec bella, bella, naše krásná izabela!“ Bella znamená italsky pěkná a to se k dědovým zlatým koním náramně hodilo. Děda zkoušel malou Elu dál: „A jakou barvu má třeba plavák?“ „Jako plavky!“ řekla okamžitě holčička. „No..., možná máš pravdu,“ rozesmál se děda a zarýmoval:

„Jednou si plaváci, náramní fešáci, šli zaplavat do rybníka a tam potkali kominíka.

Ten si saze z rukou myl a těm našim plavákům nohy, ocas i tu hřívu od těch sazí učernil.“

Ela se dědovým říkačkám smála a přitom si zapamatovala, že plavák má žlutou srst a jako saze černou hřívu, ocas i nohy.

Tohle učení ji moc bavilo, a tak o hádanky škemrala. „Ještě mi dej nějakou barevnou hádanku, dědo.“ „Tak dobrá,“ přikývl děda. „Ale ta už bude poslední. Jakou barvu má vraník?“ „To nevím,“ zavrtěla Elinka hlavou „A jakou barvu má vrána? To víš?“ „To ví přece každý!“ zaškaredila se. „Přece černou!“ „Tak vidíš! A už máš odpověď. Vraník je černý jako vrána a odteď si to budeš už hezky pamatovat.“ A bylo tomu tak.

Štědrý den, štědrá nadílka

Dědův statek byl opravdu veliký. Vjíždělo se do něho velkou dřevěnou branou, která byla vždy na Vánoce celá vyzdobená chvojím. Budovy stájí, stodoly, skladů, kovárny a dvou rodinných domků byly postaveny do čtverce a uzavíraly tak velký a prostorný dvůr. Jedna stáj byla pro kobyly s hříbaty, druhá pro mladé a jezdecké koně. Zadní branou se ze statku vyjíždělo k lesu a k pastvinám, které se táhly daleko podél lesa, až k potoku a dál, dolů do vsi.

Lidé ze vsi i z města chodívali rádi mezi pastvinami na procházky a do horských lesů na houby a borůvky. Hlavně v létě. Zastavili se u koní, pohladili si ovečky, co se tam pásly, poklábosili s dědou nebo si jen tak posedali na dubové lavice, které nechal děda rozmístit pod lesem. Byl z nich nádherný výhled do údolí a krásně se na nich odpočívalo.

I v zimě chodili lidé kolem statku na procházky. A v čase vánočním přinášeli navíc koním na statek dobroty na přilepšenou. Zvláště pak na Štědrý den. Byla to letitá a moc hezká tradice. Do velké nazdobené nůše, kterou děda postavil u vchodu stáje, dávali nejčastěji mrkev, jablka a hrušky. Děda si bedlivě hlídal, aby jeho koně nedostali něco, co by jim mohlo uškodit.

Stávalo se ale kupodivu dost často, že lidé přinášeli koním i ovoce, které si na Štědrý den dopřávali oni sami. „Jen ať se koníci pomějou!“ říkali dědovi. „Ať se mají stejně dobře jako my! Alespoň o Vánocích,“ a pokládali do nůše banány, avokádo, kivi, ananas, datle, fíky či granátová jablíčka.

A děda pokaždé moc hezky poděkoval a s vysvětlením, že by tomu bylo právě naopak, vracel exotické plody lidem zpátky. O to větší měl pak radost, když se ti samí za pár dní na statek vrátili, tentokrát však už s mrkví a jablíčky.

Samá voda, samá voda...

Štědrý den na statku Ela milovala. A ten dnešní nejvíc! Začal pro ni obrovským vánočním překvapením. „Elinko,“ zaťukal brzy ráno na dveře jejího pokojíčku děda. Za dveřmi bylo ticho, a tak chvíli čekal, než zaťukal znova a hlasitěji. „Dále...“ ozvalo se ospale a děda pomalu otevřel dveře. Malý pokoj byl od podlahy ke stropu vyzdobený koňskými obrázky. Tady se pásli koně i na stropě.

„Můžu dál?“ zeptal se a Ela okamžitě vyskočila z postele. „Ty můžeš vždycky, dědo,“ objala ho a dala mu velkou pusku na fousatou tvář. „Nesu ti vánoční hádanku,“ řekl a pusku jí oplatil. „Pofousuj mě, dědoušku,“ zaškemrala Ela a nastavila mu tvář, jak to dělávala odmala. Měla ráda, jak ji dědovy dlouhé fousy lechtaly. Děda ji pošimral pod bradou a Ela se rozřehtala jako řehtačka. Pak mu udělala na posteli místo, odtáhla peřinu stranou a děda se k ní posadil.

„Tak jestlipak, Elinko, víš, co je to vánoční hvězdička?“ Ela se zaškaredila. „Už nejsem malá, dědo. Tohle není žádná hádanka.“ „Tak dobrá,“ začal znova děda. „Co je to tedy NAŠE vánoční hvězdička?“ „Naše hvězdička?“ opakovala Ela otázku. „To vím jistě!“ řekla. „To je mamincino linecké cukroví.“ „Samá voda,“ zakroutil děda hlavou. „Tak je to skleněná ozdoba na stromečku,“ hádala dál. „Kdepak, holčinko! Samá voda, samá voda!“ „Je to hvězdička v jablíčku, co ho večer rozkrojíme?“ zeptala se váhavě, ale ani to nebyla správná odpověď. Ela už se trochu čerčila. Neměla ráda, když ji děda dlouho natahoval. „Já už nevím, dědo,“ posadila se mu na klín. „Je to hvězdička na nebi?“ zašeptala mu do ucha a vzala ho kolem krku. „Ne, ne, ne,“ vrtěl hlavou děda a Ela zaškemrala: „Tak už mi to řekni, dědo. Prosíím... Co je to? Dám se poddat.“

